

A.

1 Samuel Chapter 24 שְׁמוּאֵל א 24

- ב** וַיִּקַּח שָׁאוּל, שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בְּחֹר--מִכָּל-יִשְׂרָאֵל; וַיֵּלֶךְ, לְבַקֵּשׁ אֶת-דָּוִד וְאֶנְשָׁיו, עַל-פְּנֵי, צוּרֵי הַיַּעֲלִים.
- ג** וַיָּבֹא אֶל-גְּדֹרוֹת הַצֹּאן עַל-הַדֶּרֶךְ, וְשָׁם מְעָרָה, וַיָּבֹא שָׁאוּל, לְהִסָּךְ אֶת-רַגְלָיו; וְדָוִד, וְאֶנְשָׁיו, בְּיַרְכְּתֵי הַמְּעָרָה, יֹשְׁבִים.
- ד** וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי דָוִד אֵלָיו, הֲנֵה הַיּוֹם אֲשֶׁר-אָמַר יְהוָה אֵלַיךָ הֲנֵה אֲנֹכִי נֹתֵן אֶת-אִיבִיךָ (אִיבְךָ) בְּיָדְךָ, וְעָשִׂיתָ לוֹ, כְּאֲשֶׁר יִטֵּב בְּעֵינֶיךָ; וַיִּקַּם דָּוִד, וַיִּכְרֹת אֶת-כַּנֹּף-הַמַּעֲוִל אֲשֶׁר-לְשָׁאוּל--בַּלֵּט.
- ה** וַיְהִי, אַחֲרֵי-כֵן, וַיְהִי לִב-דָּוִד, אֲתוֹ-עַל אֲשֶׁר כָּרַת, אֶת-כַּנֹּף אֲשֶׁר לְשָׁאוּל.
- ו** וַיֹּאמֶר לְאֶנְשָׁיו חֲלִילָה לִי מִיְהוָה, אִם-אֶעֱשֶׂה אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה לְאֲדֹנָי לְמַשִּׁיחַ יְהוָה--לְשַׁלַּח יָדִי, בּוֹ: כִּי-מַשִּׁיחַ יְהוָה, הוּא.
- ז** וַיִּשְׁטַע דָּוִד אֶת-אֲנָשָׁיו בַּדְּבָרִים, וְלֹא נִתְּנָם לְקוֹם אֶל-שָׁאוּל; וְשָׁאוּל קָם מִהַמְּעָרָה, וַיֵּלֶךְ בַּדֶּרֶךְ.
- ח** וַיִּקַּם דָּוִד אַחֲרֵי-כֵן, וַיֵּצֵא מִן-הַמְּעָרָה (מִהַמְּעָרָה), וַיִּקְרָא אַחֲרָיו שָׁאוּל לֵאמֹר, אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ; וַיִּבֹט שָׁאוּל אַחֲרָיו, וַיִּקַּד דָּוִד אֶפְסִים אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה.
- ט** וַיֹּאמֶר דָּוִד לְשָׁאוּל, לָמָּה תִּשְׁמַע אֶת-דְּבָרֵי אָדָם לֵאמֹר: הֲנֵה דָוִד, מִבְּקֵשׁ רַעֲתֶךָ.
- 2** Then Saul took three thousand chosen men out of all Israel, and went to seek David and his men upon the rocks of the wild goats.
- 3** And he came to the sheepcotes by the way, where was a cave; and Saul went in to cover his feet. Now David and his men were sitting in the innermost parts of the cave.
- 4** And the men of David said unto him: 'Behold the day in which the LORD hath said unto thee: Behold, I will deliver thine enemy into thy hand, and thou shalt do to him as it shall seem good unto thee.' Then David arose, and cut off the skirt of Saul's robe privily.
- 5** And it came to pass afterward, that David's heart smote him, because he had cut off Saul's skirt.
- 6** And he said unto his men: 'The LORD forbid it me, that I should do this thing unto my lord, the LORD'S anointed, to put forth my hand against him, seeing he is the LORD'S anointed.'
- 7** So David checked his men with these words, and suffered them not to rise against Saul. And Saul rose up out of the cave, and went on his way.
- 8** David also arose afterward, and went out of the cave, and cried after Saul, saying: 'My lord the king.' And when Saul looked behind him, David bowed with his face to the earth, and prostrated himself.
- 9** And David said to Saul: 'Wherefore hearkenest thou to men's words, saying: Behold, David seeketh thy hurt?'

- י** הִנֵּה הַיּוֹם הַזֶּה רְאוּ עֵינֶיךָ, אֵת אֲשֶׁר-נִתְּנָךְ יְהוָה הַיּוֹם בְּיָדִי בַמְעָרָה, וְאָמַר לְהַרְגֶךָ, וַתְּחַס עֲלֶיךָ; וְאָמַר, לֹא-אֶשְׁלַח יָדִי בְּאֹדְנֵי--כִּי-מְשִׁיחַ יְהוָה, הוּא.
- יא** וְאָבִי רָאה--גַּם רָאה אֶת-כַּנֹּף מְעִילָךְ, בְּיָדִי: כִּי בָכַרְתִּי אֶת-כַּנֹּף מְעִילָךְ וְלֹא הִרְגִיתִּיךָ, דַּע וּרְאֵה כִּי אֵין בְּיָדִי רָעָה וְפָשַׁע וְלֹא-חַטָּאתִי לָךְ--וְאַתָּה צִדָּה אֶת-נַפְשִׁי, לְקַחְתָּהּ.
- יב** יִשְׁפֹּט יְהוָה בֵּינִי וּבֵינָךְ, וְנִקְמְנִי יְהוָה מִמֶּנּוּ; וְיָדִי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ.
- יג** כַּאֲשֶׁר יֹאמַר, מִשַּׁל הַקְּדָמָנִי, מִרְשָׁעִים, יֵצֵא רָשָׁע; וְיָדִי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ.
- יד** אַחֲרַי מִי יֵצֵא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, אַחֲרַי מִי אַתָּה רֹדֵף: אַחֲרַי כָּלֵב מֵת, אַחֲרַי פֶּרַעַשׁ אֶחָד.
- טו** וְהִיָּה יְהוָה לִדְיָן, וְשִׁפֹּט בֵּינִי וּבֵינָךְ; וְיֵרָא וְיִרַב אֶת-רִיבִי, וְיִשְׁפֹּטֵנִי מִיָּדֶךָ.
- 10** Behold, this day thine eyes have seen how that the LORD had delivered thee to-day into my hand in the cave; and some bade me kill thee; but mine eye spared thee; and I said: I will not put forth my hand against my lord; for he is the LORD'S anointed.
- 11** Moreover, my father, see, yea, see the skirt of thy robe in my hand; for in that I cut off the skirt of thy robe, and killed thee not, know thou and see that there is neither evil nor transgression in my hand, and I have not sinned against thee, though thou layest wait for my soul to take it.
- 12** The LORD judge between me and thee, and the LORD avenge me of thee; but my hand shall not be upon thee.
- 13** As saith the proverb of the ancients: Out of the wicked cometh forth wickedness; but my hand shall not be upon thee.
- 14** After whom is the king of Israel come out? after whom dost thou pursue? after a dead dog, after a flea.
- 15** The LORD therefore be judge, and give sentence between me and thee, and see, and plead my cause, and deliver me out of thy hand.'

B.

Psalms Chapter 142
תְּהִלִּים 142

- א** מִשְׁכִּיל לְדָוִד; בְּהִיּוֹתוֹ בַּמְעָרָה תְּפִלָּה.
- ב** קוֹלִי, אֶל-יְהוָה אֲזַעֵק; קוֹלִי, אֶל-יְהוָה אֶתְחַנֵּן.
- ג** אֶשְׁפֹּךְ לִפְנֵי שִׁיחִי; צַרְתִּי, לִפְנֵי אֲגִיד.
- ד** בְּהִתְעַטֵּף עָלַי, רוּחִי-- וְאַתָּה, יִדְעַת נִתְיַבְתִּי:
- ה** בְּאֶרֶץ-זוֹ אֶהְלֶכֶּ--טָמְנוּ פֶּה לִי.
- ו** הַבֵּיט יְמִינִי, וּרְאֵה-- וְאֵין-לִי מִפְיָר; אֲבָד מְנוֹס מִמֶּנִּי; אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי.
- 1** Maschil of David, when he was in the cave; a Prayer.
- 2** With my voice I cry unto the LORD; with my voice I make supplication unto the LORD.
- 3** I pour out my complaint before Him, I declare before Him my trouble;
- 4** When my spirit fainteth within me--Thou knowest my path-- in the way wherein I walk have they hidden a snare for me.
- 5** Look on my right hand, and see, for there is no man that knoweth me; I have no way to flee; no man careth for my soul.

- ו זַעֲקֵתִי אֵלֶיךָ, יְהוָה:
אָמַרְתִּי, אַתָּה מְחַסֵּי חַלְקִי, בְּאֶרֶץ
הַחַיִּים.
ז הַקְשִׁיבָה, אֶל-רִנָּתִי-- כִּי-דִלּוֹתִי-
מְאֹד:
הַצִּילֵנִי מִרְדְּפֵי-- כִּי אֶמְצֹוּ מְמַנִּי.
ח הוֹצִיָאָה מִמִּסְגָּר, נַפְשִׁי-- לַיהוּדוֹת
אֶת-שִׁמְךָ:
בִּי, יִכְתְּרוּ צְדִיקִים-- כִּי תִגְמַל עִלַּי.
- 6 I have cried unto Thee, O LORD;
I have said: 'Thou art my refuge, my portion in the land of
the living.'
7 Attend unto my cry; for I am brought very low;
deliver me from my persecutors; for they are too strong for
me.
8 Bring my soul out of prison, that I may give thanks unto
Thy name;
the righteous shall crown themselves because of me; for
Thou wilt deal bountifully with me.

C.

Midrash on Psalm 142 מדרש תהלים קמ"ב

- א) משכיל לדוד בהיותו במערה תפלה. אמר שלמה מגדל עוז שם ה' וגו' (משלי יח י), כשהצדיקים נכנסים לצרה אין מענין עצמן, אלא על הקב"ה וכן אמר הכתוב לדוד בשנותו את טעמו וגו' אברכה את ה' בכל עת וגו' (תהלים לד א ב), וכן כשברח לפני אבשלום לא זמר אלא להקב"ה, וכן כשהיה במדבר יהודה לא הזכיר אלא הקב"ה, ובכל צרה שהיה נכנס היה בוטח בהקב"ה, וכשהיה במערה לא קרא אלא להקב"ה, שנאמר משכיל לדוד בהיותו במערה [קולי אל ה' אזעק וגו']. מהו משכיל לדוד, כשהיה שאול ודוד במערה, ידע וראה שאין אדם עומד לא בממונו ולא בחכמתו ולא בגבורתו, ומהו עומד לו תפלתו, השכיל דוד וידע ואמר שאין טוב לו אלא תפלה, לכך
- 1) *Maschil of David, when he was in the cave; a prayer. With my voice I cry unto the Lord* (Ps. 142:1-2). Solomon said: *The name of the Lord is a strong tower: the righteous runneth into it, and it is set upon high* (Prov. 18:10). That is to say, when the righteous are in trouble, they do not torment themselves, but put their trust in the Lord. So, too, Scripture says, *A Psalm of David; when he changed his demeanor before Abimelech, who drove him away, and he departed. I will bless the Lord at all times; His praise shall continually be in my mouth* (Ps. 34:1-2). Likewise, when David fled before Absalom, he composed a Psalm to none other than the Holy One, blessed be He. And when David was in the wilderness of Judah, he called to mind the name of none other than the Holy One, blessed be He. For whenever David found himself in trouble, he put his trust in the Holy One, blessed be He: When David was in the cave, he cried out to none other than to the Holy One, blessed be He, as it is said *Maschil of David, when he was in the cave; a prayer. With my voice I cry unto the Lord, etc.* (Ps. 142:1-2).
- What is meant by the words *Maschil of David*? They mean that while Saul and David were in the cave, David meditated and saw that no man stands firm by virtue of his wealth, by virtue of his wisdom, or by virtue of his strength. But what does sustain him? His prayer. David understood (*hiskil*) this

נאמר משכיל לדוד וגו'.

ב) קולי אל ה' אזעק קולי אל ה' אתחנן. למה ב' פעמים קולי, וכן אמר הכתוב חנני (ה') [אלהים] חנני (תהלים נז ב) ב' פעמים, אלא כך אמר דוד, חנני שלא אפול בידו, וחנני שלא יפול בידי, וכן קולי אל ה' אזעק שלא אפול בידו, קולי אל ה' אתחנן שלא יפול בידי.

ג) אשפוך לפניו שיחי וגו'. כך הצדיקים מגידין צרתן לפני הקב"ה, וכן אמר הכתוב תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו (שם /תהלים/ קב א), וכן חנה אמרה כי מרוב שיחי וכעסי דברתי עד הנה (ש"א =שמואל א' = א טז), לכך נאמר אשפוך לפניו שיחי וגו', והקב"ה אמר ליה השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך (תהלים נה כג).

ד) בהתעטף עלי רוחי וגו'. מהו אהלך, כך אמר דוד לפני הקב"ה אומרים לי כל גבורי שלח ידך אליו, ולבי אומר לי, כי מי שלח ידו במשיח ה' ונקה (ש"א =שמואל א' = כו ט), לכך נאמר בהתעטף עלי רוחי ואתה ידעת נתיבתי וגו'.

after he had meditated, and thereupon said that nothing but prayer does a man good. Hence *Maschil of David*, etc.

2) *With my voice I cry unto the Lord; with my voice I make supplication unto the Lord* (Ps. 142:2). Why did David twice say *With my voice*? Likewise, why did David twice ask for God's mercy in the verse *Be merciful unto me, O God, be merciful unto me* (Ps. 57:2)? Because David meant this *Be merciful unto me* that I fall not into the hand of Saul; and be merciful unto me that Saul fall not into my hand. So, too, *With my voice I cry unto the Lord* that I fall not into the hand of Saul; and *With my voice I make supplication unto the Lord* that Saul fall not into my hand.

3) *I pour out my complaint before Him, I declare before Him my trouble* (Ps. 142:3). It is thus – to the Holy One, blessed be He – that the righteous declare their trouble. So Scripture says: *A prayer of the afflicted, when he fainteth, and poureth out his complaint before the Lord* (Ps. 102:1). And Hannah said: *I poured out my soul before the Lord... Out of the abundance of my complaint and my vexation have I spoken hitherto* (I Sam. 1:15-16). Hence *I pour out my complaint before Him, I declare before Him my trouble*. And the Holy One, blessed be He, replies: *Cast thy burden upon the Lord, and He will sustain thee; He will never suffer the righteous to be moved* (Ps. 55:23).

4) *When my spirit fainteth within me – Thou knowest my path – In the way wherein I walk have they hidden a snare for me* (Ps. 142:4). What did David mean by the words *In the way wherein I walk have they hidden a snare for me*? He meant to say to the Holy One, blessed be He: All my warriors tell me, "Put forth they hand against Saul," but my hearts tells me: *Who can put forth his hand against the Lord's anointed, and be guiltless?* (I Sam. 26:6). Hence he said: *When my spirit fainteth within me – Thou knowest my path – In the way wherein I walk have they hidden a snare for me*.

ה) הביט ימין וראה ואין לי מכיר. מהו הביט ימין וראה, שאין לי מכיר ועומד על ימיני, אלא אתה, וכך היא אמונתך אתה הוא ימינם של עניים, שנאמר כי יעמוד לימין אביון להושיע משופטי נפשו (תהלים קט לא), לכך נאמר הביט ימין וראה וגו'. אבד מנוס ממני. אמר דוד אם אבקש ממך מנוס מן הרשעים, ולא מן שאול, ולא מכל ישראל, בשעה הזאת, לכך נאמר אבד מנוס ממני וגו'.

ו) זעקתי אליך וגו'. סגור היה דוד במערה מבפנים ושאל מבחוץ, ועומד על הפתח, א"ל דוד רבוני בבקשה ממך, הוציאה ממסגר נפשי וגו', כתר אתה נוטל על דבר זה שתושיעני, שנאמר בי יכתירו צדיקים כי תגמול עלי, וכתוב אקרא לאלהים עליון לאל גומר עלי (תהלים נז ג), וכתוב גמול על עבדך אחיה ואשמרה דברך (שם/תהלים/ קיט יז). ח

5) *Look on my right hand, and see, for there is no man that knoweth me* (Ps. 142:4). What did David mean by *Look on my right hand, and see, for there is no man that knoweth me*? He meant: except for Thee, I have no one that acknowledged me, and no one stands to at my right. But such is Thy faithfulness that Thou art the right hand of the needy, as it is said *Because He standeth at the right hand of the needy, to save him from them that judge his soul* (Ps. 109:31). Hence David said: *Look on my right hand, and see, for there is no man that knoweth me*.

Refuge fails me; no man careth for my soul. I have said: "Thou art my refuge" (Ps. 142:5-6). David said: When I entreated Thee for a refuge, it was refuge from the wicked, and not from Saul nor from the whole of Israel. But in this hour *Refuge fails me – I say: Thou art my refuge*.

6) *I have cried unto Thee, O Lord; I have said: "Thou art my refuge,"* etc. (Ps. 142:6). When David was imprisoned inside the cave, and Saul was standing outside at the entrance, David said: My Lord, I beseech Thee, *Attend unto my cry, for I am brought very low; deliver me from persecutors; for they are too strong for me. Bring my soul out of prison that I may give thanks unto Thy name* (Ps. 142:7-8). For this, for saving me, Thou wilt receive crowns, for it is said *The righteous shall bestow crowns because of me; when Thou wilt deal bountifully with me* (Ps. 142:8). It is also written *I will cry unto God Most High; unto God that accomplisheth it for me* (Ps. 57:3). And again it is written *Deal bountifully with Thy servant that I may live, and I will observe Thy word* (Ps. 119:17).

D.

Lev Eliyahu on Psalm 142 **לב אליהו (רב אליהו לפיאן זד"ל)**

R. Eliyahu Lopian (1876-1970)
Lomza, Kelm, Lithuania, London, Israel

trans. rdl

צז) "בהתעטף עלי רוחי ואתה ידעת נתיבתי בארח זו אהלך טמנו פח לי". פירוש: אפי' בארח זו שכבר מצאתי לי ביגיעה רבה ועצומה - דרך התורה אשר אלך בה - גם שם טמנו פח לי.

In the way wherein I walk / they have laid a trap for me (Ps. 142:4). Explanation: Even in this way that I have found through great and mighty effort – the path of the Torah in

צט) "הקשיבה אל רנתי כי דלותי מאד הצילני מרודפי כי אמצו ממני" "מרודפי". פירוש: הרודפים שאני בעצמי עשיתים שירדפוני, והם החטאים והענות, וכמ"ש התנא ראב"י (אבות פ"ד) כל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד, וכל העובר עבירה אחת קונה קטיגור אחד. וקטיגור זה רודף את האדם נוראות, ואם עובר הרבה עבירות קונה לו רודפים הרבה ר"ל. וזהו הצילני מרודפי". ומסיים "כי אמצו" - מה שהם הרודפים אמצו וגברו כל כך - זה ממני! באשמתי, אני הסיבותי כל זה. ועוד, כי אם האדם יודה שחטא ואינו שב בתשובה, נעשים המקטרגים עליו יותר חזקים ועצומים, וזהו "כי אמצו" - גם זה - "ממני"!

ק) "הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך" וגו'. מסגר הנפש הם המדות הרעות; הקנאה, והתאוה, והכבוד - המה השרשים, וענפיהם רבו מאד, והם סוגרים את הנפש, אשר בריבוי פעמים רצונה לעלות ולהתעטף בקדושה יתירה, ועמלות בתורה וכו' וכו' כראוי לנפש הישראלית, אך המדות הרעות סוגרים בעדה לבל תפרוץ פרץ לקדושה ולטהרה. לכן בקש דוד המע"ה "הוציאה ממסגר נפשי" שאוכל "להודות את שמך" וגו'.

which I walk – even there they laid a trap for me.

Listen to my cry, for I have been brought very low; save me from my pursuers, for they are too strong for me (Ps. 142:7).

Explanation: The pursuers that I myself created to pursue me are those sins and suffering, as Rabbi Eliezer ben Jacob taught, "... he who commits one transgression acquires an accuser" (Avot 4:13). And this accuser pursues aggressively; hence, "save me from my pursuers." And he concludes, "For they are too strong" – that the pursuers are so mighty and strong – is *mimeni*, from me. I am to blame; I caused all this...

Free me from prison, that I may praise your name (Ps. 142:8). The evil attributes – jealousy, desire, and honor - ... they imprison the soul...not allowing it to burst forth to holiness and purity...

E.

R. Avraham Grodzinsky (1883-1944) Warsaw, Slabodka, Kovno *The Prophecy of Our Time*

trans. rdl

א) ... שהנבואה לא באה לחדש דבר בתורה - כמו שאמרו (מגלה י"ד): "אין נביא רשאי לחדש דבר" - אלא לחדש דבר במציאות. הכל ידעו את התורה ומצותיה והכל קיימו אותה, כלומר: רצו לקיימה. אלא שטעו במציאות של הקיום... כי כל לבבות דורש השם. כל מצוה נערכת כפי מצב לבו של אדם. ואם אין הלב מתאים אל המעשים אין המצוה שלמה. וכפי חסר שלמות הלב כן תקטן ערך המצוה. עד שלפעמים תאבד המצוה את ערך המעשה שלה

1) The Vocation of Prophecy in the Past: ... Prophecy did not come to establish new institutions of Torah – as they said: "A prophet is not allowed to establish anything new, but he can present a new interpretation of reality." [In prophetic times] everyone knew Torah and Mitzvot, and all fulfilled them, that is they wished to fulfill them. But they were mistaken regarding the reality of existence... for all hearts seek God. [But] every mitzvah is evaluated according to the condition of an individual's heart. And if the heart does not fit the deeds, the mitzvah is not complete. And in accordance to the lack of completeness of the heart,

לגמרי. כמו שמצינו בענין שלא לשמה. שיש מדרגה ואופן שאדם רשאי וצריך לעסוק בתורה ומצות שלא לשמה ויש מדרגה שאסור לאדם לעשות. עד שאמרו: "נוח לו שלא נברא" ... ובכן, נחוצים היו הנביאים שיאירו את עיני אנשי דורם בדברים השייכים לכלל ואת עיני כל אחד בדבר השייך לו בפרט. כי הנביא היה מורה לכל אחד את הדרך אשר ילך בה לפי שרש נשמתו ולפי טבע גופו (ביאור הגר"א על משלי). וכשבטלה הנבואה היו מודיעים ברוח-הקדש.

(ב) ובכן יש לשאול: מה יעשו אלו הדורות שלא זכו לנבואה וגם לא לרוח-הקדש? האם אין מנוס ומפלט להם? ודורות אלה הלא קטנים המה בהרבה מדורות הראשונים: הרבה הלכות נשתכחו, הרבה ספקות נתרבו, רבו חלוקי הדעות... האם מפני שחטאנו ולא זכינו לנבואה מותר לנו לטעות במעשה וגם בלב הלא תורה אחת היא לנו ולאבותינו, דורות של נביאים! התאמת הלב למעשי המצות נחוצה לנו כאשר להם! ... ובכן מי ימלא לנו מקום הנביאים? מי יגלה לנו מסתרי לבבנו ומצפוני נפשנו, לראות באור את אמתה של תורה ולהתאים אליה את מעשינו ומחשבותינו?

ועל זה אני אומר, כי ההשגחה זכתה אותנו בדבר הממלא מקום הנבואה, והוא - היסורים. יסורים אינם ענש על חטא שעבר, אלא למוד והוראת-דרך על חטא שלא יבוא. שלוחיו של מקום המה היסורים. להורות לנו על שגיאותינו וטעויותינו בעבר ולהאיר לפנינו את דרכנו בעתיד. הכתוב אומר (עיקה ג'): "נחפשה דרכנו ונחקרה ונשובה". ואיה איפוא הוא הדרך לחפוש, איזהו האופן לחקירה, אשר בלעדם אי אפשר להגיע לתשובה? - הדרך הוא: היסורים. "אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש

so is the worth of the mitzvah lessened. Until, at times, the mitzvah shall completely lose the worth of its being enacted... and so the prophets needed to illumine the eyes of the people of their generation on matters relating to the communal and the eyes of each one on a matter that related to him specifically. For the prophet would teach each one the path he should walk on in accordance to the root of his soul and the nature of his body (The Gra on Proverbs). And when prophecy was voided, they would keep [these insights] through the Holy Spirit.

2) The Prophecy of Our Time: Therefore one could ask: What should these generations do that have merited neither prophecy nor the Holy Spirit? Is there no refuge for them? And these generations, are they not much smaller than the early generations! Many laws have been forgotten, many doubts have multiplied, divisions of opinion have grown... Because we have sinned and have not merited prophecy, is it permissible to let us err in deed and in heart? Is not the Torah the same for us and for our forebears, the generations of the prophets! The harmonization of the heart to the deeds of the mitzvot is as necessary for us as it was for them! ... Therefore, who/what will fill for us the place of the prophets? ...

Concerning this, I say that Providence has merited us with something to replace prophecy, and that is – HaYisurim (Sufferings). Yisurim are not a punishment for past sin, but rather a teaching and road guide for sin that should not occur. The emissaries of the Omnipresent are the Yisurim that teach us concerning the mistakes and errors of the past and illumine the path before us in the future. The verse says, "Let us search and examine our ways, and turn back..." (Lam. 3:40).

And where is that path to search out, what is the manner of self-examination, without which we cannot arrive at a return? – The path is: the Yisurim. "If a person sees that Yisurim have come over him, he should examine his actions" (Berakhot 5). He should take account of his evil deeds which he has not recognized until now, and he should check also his

במעשיו" (ברכות ה'). יביא בחשבון את מעשיו הרעים אשר לא הכיר בהם עד עתה ויבדוק גם במעשיו הטובים אולי יש בהם חלק של רע: מחשבה, הרגשה או מרה רעה, אשר לא עמד עליהם מעודו. זהו דרך של "נחפשה דרכינו". ואופן החקירה הוא כפי שבארו הראשונים: לחקור במדה כנגד מדה. "למצוא בידו עברה שבשבילם ראויים היסורים הללו לבוא" (רש"י). כי זהו דרך המשפט של מעלה. כדאיתא בסוטה (ט'): "שמשון הלך אחר עיניו לפיכך נקרו פלשתים את עיניו. אבשלום נתגאה בשערו לפיכך נתלה בשערו", וכן כל השנויים במשנה (שם), בענש וגם בשכר. "סורים אלה רב כחם לחפש ולגלות. לחקור ולהבין את מצפוני הלב וסתריו כנביא השם ועוד יותר. כך אמרו חכמינו ז"ל (מגלה י"ד): "גדולה הסרת תבעת יותר ממ"ח נביאים וז' נביאות". לא מנביא אחד יתרונו. אלא מכל הנביאים יחד. "שכלם לא החזירום למוטב ואלו הסרת טבעת החזירתם למוטב" (שם).

נביאים אלה שלוחים המה לעם ישראל בכלל ולכל אחד בפרט. החרבן הגדול של בית המקדש, הגלות הנורא של עם ישראל מארצנו הקדושה - נביאים גדולים המה לאומה הישראלית. חטאים דקים היו לישראל בימי בית המקדש הראשון. "שאלו לחכמים - על מה אבדה הארץ - ולא פירשוהו" (נדרים פ"א).

יסורים של אהבה היה צריך להיות חרבן זה. כדאיתא בברכות (ה'): "פשפש ולא מצא יתלה בבטול תורה ואם תלה ולא מצא בידוע שיסורים של אהבה הם". לולא שפירשו הקב"ה בעצמו (נדרים שם). וכן בבית שני, שחכז"ל אמרו: "מקדש שני שאנו בקיאים בו שהיו עוסקים בתורה ובמצות ובגמלות חסדים מפני מה הרב*ז (יומא ט') ולא מצאו בהם אלא חסרון שבלב: "שהיתה בו

good deeds; perhaps there is within them a portion of evil: a thought, feeling, or bad attribute that he has not yet considered. This is the path of, "Let us search out our path." And the manner of self-examination is as the early authorities explained: To examine Measure for Measure. "To find in his possession a transgression in whose wake these Yisurim fittingly come" (Rashi). For this sublime way of judgment, as brought in Tractate Sotah (9): "Samson went after his eyes; therefore the Philistines poked out his eyes; Absalom took pride in his hair; therefore, by it he was hung; and similarly all that was taught in the Mishnah regarding punishment and also reward. These Yisurim have great power to search out and to reveal, to examine and understand the hidden matters of the heart and its contradictions, just as a prophet of God and even more so. So said our Sages of blessed memory: "Greater was the removal of the signet ring than 48 prophets and seven prophetesses" (Tractate Megillah 14). Its (Suffering's) superiority is not greater than only one prophet, but rather all the prophets together, "For all of them [the prophets] did not return them [Israel] to the good, but the removal of the signet ring returned them to the good" (Ibid.).

These prophets are emissaries to the people of Israel as a whole and to each individual specifically. The great destruction of the Holy Temple, the awesome exile of the people Israel from our Holy Land – they are great prophets to the Israelite nation. Small sins Israel had during the days of the first Temple. "They asked the Sages – for what was the land lost? – and they did not explain" (Tractate Nedarim 81). This destruction [therefore] should have been [understood as] Yisurim Shel Ahavah (Sufferings of Love) as brought in Berakhot (5): If he searched out and did not find [sin]; he should account it [the reason for suffering] as resulting from neglect of Torah study. If he makes an accounting and he does not find [that he has neglected Torah study], it is known that these are Yisurim Shel Ahavah." [And we would say, consequently, that the Destruction was the same manifestation] if the Holy One blessed be He did not

שנאת הנס" (שם). שנאה שאין רשומה ניכר כלל במעשה החסד. ומי יגלה ע"ז והנביאים כבר אינם - אמרו חכז"ל: בירה תוכיח שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים" (שם). הגלות ואריכות זמנה היא המוכיחה אם ראשונים עדיפי או אחרונים, איזה עון יותר חמור: שנאת חנם או ע"ז ג"ע ושפ"ד. מגלי עמוקות המה היסורים. עמוקות של גדולי חקרי לב, של דורות ותקופות המעטים במספר. ואם לדורות כאלה כך - לדורות אחרים לא כל שכן: ואם לצבור כך - ליחיד על אחת וכמה. שיש בכחם של יסורים לגלות נסתרות. לפענה נעלמות, דברים שלא היה האדם רואה אותם כלל, ואם ראה לא היה משים לב אליהם כי אינם נחשבים בעיניו, וע"י היסורים אדם רואה ומבין שומע ומרגיש ושב בתשובה שלמה.

ג) אך יש דבר המונע את האדם. מלשמוע גם לדברי נביאים אלה, והוא - המלומדה. מלומדה זו אינה נוהגת רק בתפלה וברכות, בכונת המצות וצורתן, וגם לא רק בלמוד התורה והבנתה, שכל אלה ענינים רוחניים המה הזקוקים למחשבה ועיון, וממילא יש מקום לעצלות, שעל ידת תשלט המלומדה בהם; אך גם בעינים גשמיים, בדברים מוחשיים ומרגשים, יש מקום להרגל להעשות טבע וליסורים להיות מלומדה. דבר נפלא הוא להתבונן על עגג ושמחה שלנו ועל דאגה וצער שלנו, במה אנו שמחים ובמה אנו מצטערים. אין אנו מצטערים, לא על גלות ישראל ולא על חרבן המקדש ולא על כל הצרות והתלאות הבאות אחריהם; שמחים אנחנו אם אין גזרת מתחדשות: מתענגים אנחנו אם נותנים לנו רשות לחיות אף אם הוא בדחק גדול; מצטערים אנחנו על חסר לחם ממש. על מחלות שסכנתן קרובה, אבל אם אין הסכנה קרובה כל כך אין אנו משימים

explain it Himself (Nedarim). And so with the Second Temple that our Sages of blessed memory said: The Second Temple, which we know for certain that they [Israel] were highly involved in Torah study, mitzvot, and acts of kindness, why was it destroyed?" (Yoma 9). And they only found a flaw in the heart: "That there was causeless hatred." A hatred that made no discernible impression upon the performance of kindness. The exile and the length of its duration are the proof... which sin is more grievous, causeless hatred or idolatry, incest, and shedding of blood? Yisurim uncover the depths. The depths of the greats of introspection of generations and eras small in number. And if it is such for those generations – for other generations, how much more so? And if for a community – how much more so for an individual? It is in the power of Yisurim to reveal secrets, to disclose the invisible, matters that a person would not see at all. And he had seen, he would have paid no attention to them, for they had no significance in his eyes, but through Yisurim a person sees and understands, hears and feels, and returns with a complete Teshuvah (Return).

3) That Which Inhibits the Working of Prophecy and Its Healing: But there is a thing which inhibits a person from hearing the words of these prophets, and that is HaMilumadah (dull habituation). This milumadah occurs not only in prayer, blessings, intention of mitzvah performance, and learning of Torah and its understanding. All these are spiritual matters which need thought and reflection, and of themselves there is room for indolence through which milumadah can reign over them. But [this applies] also to physical matters, things that are sensed and felt; there is a process in which habit becomes nature, and Yisurim becomes milumadah.

It is a wondrous thing to consider... in what we are happy and in what we are pained. We are pained neither by the Exile of Israel nor by the destruction of the Temple, and not by all the ensuing sorrows and troubles. We are happy if there is no new decree; we are joyous if they give us permission to live, even if it

לב לזה; "אינפלואנציה" "גריפה" - זה דבר הרגיל. חיים של אנשים בריאים הם... נתרגלנו כבר לחיים כאלה, לחיים של יסורים, עד שאין אנו מרגישים בהם... מצב זה של חסר הרגשה ביסורים, הוא המפריע הגדול לעליה ע"י היסורים. כי מאחר שאין היסורים מרגשים אינו משים לב להם, אינו שומע את דבריהם, אינו מחפש וחוקר. אחריהם והיו כלא היו.

ומה נעשה לחסרון זה? אם נבואה אין לנו ויסורים אשר ביכלתם למלא את מקום הנבואה גם כן לא יועילו לנו - מי יגיד לנו את הנסתר מעינינו? מי יגלה את הנעלמות? מי יעורר לתשובה? העצה היחידה לזה היא: להחיות את הרגשותינו. למצוא דברים רב הארך אשר בכחם להפיח רוח חיים בקרבנו. ואם נחיה את נפשותינו בהרגשה של דברים גדולים - לאט לאט נרגיש גם דברים קטנים, דברים של חיי יום יום.

is under great duress; we are pained by the lack of actual bread or by illnesses whose danger is high, but if the danger is not too close, we pay no attention to it. "Inflation," "the grippe" – this is the normal thing [to worry about]... We have gotten used to such a life, to a life of Yisurim. For once Yisurim are not felt, if one pays no attention to them, does not listen to their words, does not search out or examine them, it is as though they never were.

And what shall we do regarding this lack? If we do not possess prophecy, and Yisurim... are also not effective for us – who shall tell us of that which is hidden from our eyes? Who shall recall the invisible? Who shall awaken us to return?

The only advice for this is to live out our feelings. To find matters of great worth which have a power to breathe a breath of life into us. And if we give life to our souls by feeling great things, then slowly, slowly we shall feel even small things, things of day-to-day life.

F.

R. Yaakov Yosef of Polonne (1710-1784) Voihlyn, Ukraine

Toledoth Yaakov Yosef, VaYaKhel (75b) **תולדות יעקב יוסף, ויקהל**

המשל ששמעתי, שהי' מלך אחד על כמה וכמה מדינות קרובים ורחוקים, ולמקצת הימים רצה לעמוד על ענין בני המדינה אם הם עובדים אותו באמת, ושלח א' מעבדיו, וכסות ולשון שינה, כאלו הוא מלך הרוצה להלחם עם מלך זה, ויש שעמדו להלחם נגדו. ויש מהם שאמרו מה לנו להלחם, אי מר מלכא אנא עבדא וכו'. עד שבא זה למדינה אחת שהי' חכמים גדולים, וחקרו הענין איך אפשר שיהי' זה כפשוטו מכמה טעמים, ודאי שהוא שליח המלך לנסות לבני אדם אם ימרדו במלך, וכך יצאו

I heard an example [from the Baal Shem Tov (1699-1760, Ukraine)]. A king ruled over many lands, far and near. Once he wanted to test the loyalty of his subjects. He sent out one of his ministers in disguise, who went to these lands and pretended that he was organizing a rebellion against the king. Some lands immediately wanted to join his "rebellion". Others said, "Why should we get involved? It makes no difference who is king." Finally this minister came to a land where the people were very wise. They investigated him thoroughly, and soon had considerable reason to understand that

לקראתו ואמרו לו כדברים, והוטב בעיניו על חכמתם, ופנה לדרכו. והנמשל מובן שזהו שזכר הזוהר (ח"ב קסג א) ענין היצר הרע, נמשל לזונה שציוהו המלך לפתה את בנו וכו', יעו"ש.
הגם שיש בזה ענין פנימי, כמו ששמעתי ממורי ענין וידי אשמנו, שהמלך בעצמו כסות ולשון שינה, ובא לכבוש המלכה וכו', ודי בזה למבין, והוא דבר גדול, כאשר קבלתי ממורי שבכל צער האדם בגשמי וברוחני, שאם נותן לב שגם בזה הצער הוא הש"י בעצמו, אלא שהוא דרך לבוש, וכאשר נודע לו זה הוסר הלבוש ונתבטל הצער וכל גזירות רעות, והאריך בזה, ודפח"ח.

things were not as they seemed. When the minister arrived, they went out to meet him, and told him [that they understood why he was doing this]. He was pleased with their wisdom, and went on his way.

The parallel is obvious, and the *Zohar* gives a similar example with respect to the Evil Urge.

There is also a deeper concern here, as I heard from my master [the Baal Shem Tov]... For it was actually the King Himself who went in disguise... This is sufficient for the one who understands.

This is the very important lesson that I learned from my master. Whatever pain a person has, whether it be physical or psychological, he should realize that even this suffering is God Himself in disguise. If a person does this and sees behind the disguise, he can nullify every pain and evil decree...

G.

R. Eliyahu Dessler (1892-1953) Latvia, Kelm, Gateshead, Bnei Brak *The Exile of the Shekhinah* גלות השכינה

trans. rdl

וכך הוא ביאור הענין על עמקותו. הכרת ה' בפנים הלב היא השראת השכינה בישראל, כאז"ל "ושכנתו בתוכם - בתוכו לא נאמר אלא בתוכם". אפילו בהיות האדם בהסתר גדול, במצב של טומאה ממש, אין פוסק ממנו הניצוץ קדוש הפנימי החבוי בתוך לבם של ישראל, כי דבר זה נכלל בהבטחת ה': "לא מאסתים ולא געלתים לכלותם". אך ע"י עבירות וחטאים והתקרבות לטומאה יוצר האדם חומת ברזל בין הנקודה הקדושה שבלבו ובין ה'אני' שלו, וע"י זה נופל הניצוץ הקדוש לתוך הטומאה, ואינו מסוגל עוד להאיר לנשמתו. וזה ענין "שכינתא בגלותא",

Recognition of God in the innermost heart constitutes "the Shekhinah's (Divine indwelling's) resting upon Israel." As the rabbis of blessed memory said, "And I shall dwell in YOUR midst' (Ex. 25:8) is stated in the plural, not in the singular." Even when a person is within a great eclipse of the soul – a condition of actual Tumah (impurity, alienation) – nonetheless, the innermost holy spark latent within every heart of Israel is not extinguished. This is included in God's promise, "... I will not cast them away, nor will I abhor them to destroy them utterly..." (Lev. 26:44). But through iniquity and sin and through cozying up to Tumah, the human being forges an iron wall separating the holy point residing in the heart and the I, causing the holy spark to fall into Tumah and rendering it useless in illuminating the soul. This, then, is the meaning of "the Shekhinah in Exile" –

שהנקודה הפנימית של האדם אינה גלויה ומאירה, אלא חבויה וחשוכה. יש גלות השכינה של הפרט - בחינת הנקודה הפנימית של היחיד: ויש גלות השכינה של הכלל - כשהאומה בכללותה דוחה את הניצוץ הקדוש ע"י חומריות ו'עם-הארצות'. זהו המצב הגרוע ביותר שאפשר לאדם להמצא בו, שכמעט וניתק פתיל היין הרוחניים וזיקתו לקדושה, והדיחו קרוב לעבדון רוחני ח"ו. כשהמצב הזה מתפשט באומה הרי זה מצב של חורבן ח"ו. מי שלא מרגיש בזה ולא מצטער בזה הרי זה סימן שאצלו כבר הגיע החורבן ח"ו. אך מי שמרגיש את גלות השכינה שבתוך עצמו, ומצטער על אי-יכולתו להדבק בהשי"ת כדבעי, ועל חורבן בית המקדש שבלב, ויגדל צערו עד כדי בכי. הרי זה כבר תיקון לגלות השכינה שבלבו, כאז"ל (תענית ל:): "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה", פירוש גם עתה רואה התיקון בפנים ללבבו, ושמח בו. וזהו ענין של קביעת בכייה לדורות; אף שמשמעותה עונש אין היא אלא דרך התיקון היחידה. ולא עוד אלא שכל הצרות שה' מביא על עמו - תכליתן לסבב לאדם סיבות נפשיות שיצטער על חורבן בית המקדש הרוחני שבלב. והיא היא דרך הגאולה.

that the innermost point of the human is not revealed and illuminated, but hidden and darkened.

There is "the Exile of the Shekhinah" of the individual – the innermost point of a singular being – and there is "the Exile of the Shekhinah" of the group – when the nation as a whole pushes aside its holy spark through gross materiality and ignorance. This is the worst condition that a person can be found in, when the thread of one's spiritual life and attachment to holiness is almost severed, approaching total loss. This condition spread into the community is a condition of Hurban (Destruction of the Holy Temple). If one neither feels nor is pained by this, that itself is a sign that Hurban has overtaken. But one who feels "the Exile of the Shekhinah" within and is pained – with a pain that approaches weeping – by the inability to cleave to the Blessed Name and by the Hurban of the Temple of the Heart – this itself is a Tikkun of the Exile of the Shekhinah of the heart. As the rabbis of blessed memory said, "Whoever mourns Jerusalem will merit to see its happiness" (Taanit 30). This means that even presently they can see the Tikkun of their innermost heart, and they can rejoice over that. This is the meaning of the eternal weeping established for all generations [over the Temple] – even as it reflects punishment, it is the only road to Tikkun. Moreover, all travail that God brings is in order to provide soulful opportunities for one to be pained for the spiritual destruction within the heart. And this is the path of redemption.